

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 373

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΣ ΠΤΩΣΙΝ ἢ ΕΙΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ;

ΟΥΔΕΙΣ δύναται ν' ἀμφισβήτησιν ὅτι ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος ἔρχεται εἰς μίαν κρίσιμον στιγμήν. Ἀκριβῶς ὅμως αὕτη ἡ κρίσιμότης ρίπτει βαρεῖαν τὴν σκιάν της εἰς τὸ ἔργον της. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι σήμερον αἱ σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ ὀρθοδόξου χώρου ἔχουν διαταραχθῇ ὄχι μόνον εἰς τὸν λατρευτικὸν τομέα. Ἡ πάλαι ποτὲ χρυσῇ ἁλυσσος τῆς ὀρθοδόξου ἐνότητος εἰς περισσότερα τοῦ ἐνὸς σημεία ἔχει θραυσθῇ. Ἡ θεία ἁρμονία ἐξέλιπεν καὶ ἀντ' αὐτῆς ἀκούεται ἡ κακόφωνος δυσαρμονία. Θὰ πρέπει δὲ νὰ ὑποκρίνεται κανεὶς διὰ νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἀγνοεῖ τὰς ὑπαρχούσας ἀντιθέσεις. Ἀντιθέσεις αἱ ὁποῖαι πολλαπλασιάζονται καὶ μεγεθύνονται ὅταν ἀδιοράτως κάτω ἀπὸ ἓνα ἐπιμελῶς εἰργασμένον ὀρθοδοξοφανῇ μανδύα κρύπτονται ἐπιδιώξεις ἀντίθετοι τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος. Αἱ φιλοφρονήσεις αἱ ὁποῖαι πρόκειται ν' ἀνταλλαγοῦν μεταξὺ τῶν συνέδρων, ἐπεὶ δὲ θὰ ἐμπεριέχουν δόσιν κοσμικότητος θὰ εἶναι σχεδὸν ἀνευλικρινεῖς. Καὶ ἡ εἰκὼν τῆς γενικῆς ὀρθοδόξου ἐνότητος ὡς θὰ φιλοδοξήσουν νὰ τὴν παρουσιάσουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν κάθε συμφέρον ν' ἀποκρύψουν τὰ μεγάλα τῆς ὀρθοδοξίας προβλήματα, θὰ εἶναι ψευδὴς καὶ πλασματικὴ.

Ἀκριτομύθια ποὺ διαρρέουν, ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ἑκατέρωθεν συνέδροι ὅπισθεν τῆς προθήκης τῶν μειδιαμάτων ἔχουν μυρίας ἀ-

ποκρύφους σκέψεις. Σκέψεις ποὺ ἐπεὶ δὲ προέρχονται ἀπὸ ξένας περιοχὰς θὰ εἶναι ἡκιστα ἐποικοδομητικαὶ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν. Δὲν γνωρίζομεν τὸν βαθμὸν ἀλλὰ διαισθανόμεθα ὅτι ἀλλοῦ ὀλίγον καὶ ἀλλοῦ πολὺ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος ἔχει ὑποστῇ ἀσφυκτικὸν ἐγκλοβισμόν ἀπὸ τὸν καισαροπατισμόν τῆς πολιτικῆς.

Ἡ τελευταία ἔχει κατορθώσει νὰ ὑπαγορεύσῃ τὰς θελήσεις της εἰς τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας ἔχει φυγαδευθῇ. Ὅπως ἐπίσης διαισθανόμεθα ὅτι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπιδείξῃ τὸν πνευματικὸν ἡρωισμόν ν' ἀνατάμῃ τὴν κατάστασιν καὶ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ὑποταγῆς μόνον εἰς τὰς ἀρχάς, τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ὀρθοδοξίας.

Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ φόβος τὸ συνέδριον αὐτὸ νὰ ἐξελιχθῇ εἰς στίβον λανθανόντων πολιτικῶν ἀνταγωνισμῶν καὶ ἐπιρροῶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ τὸ θέσῃ αὐτομάτως ἐκτὸς τοῦ θριγκοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιοχῆς. Ὅμως καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συμβῇ τοῦτο ἐλάχισται ἐλπίδες ὑπάρχουν νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλων.

Ἡ προσπάθεια μίᾳς ἐκάστης ἐκκλησίας νὰ διατηρήσῃ τὰ κεκτημένα καὶ νὰ περιχαρακώσῃ τὴν περιοχὴν ἑαυτῆς ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ προσωπικοῦ φεούδου φοβούμεθα ὅτι θὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ αἶτημα τῶν εὐλικρινῶν συζητήσεων καὶ τῶν ριζικῶν λύσεων. Ὁ φό-

βος νὰ διαλυθῇ ἡ σύνοδος ἄνευ οὐδενὸς πρακτικοῦ ἀποτελέσματος καὶ παραλλήλως νὰ εἶναι ἅπαντες οἱ σύεδροι εὐχαριστημένοι ἐκ τοῦ «ἀποτελέσματος» εἶναι μέγας. Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι μία τοιαύτη σύναξις πόρῳ ἀπέχει ἀπὸ τὸ νὰ διεκδικεῖ τὸν τίτλον τῆς συνόδου.

Διότι σύνοδος σημαίνει ὁρατὴ παρουσία τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, σημαίνει φωνὴ τῆς πατερικῆς σοφίας, καὶ ἐπιβολὴ τῶν Ἱ. Κανόνων. Ἡ σύνοδος οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται οὐκ ἀσχημονεῖ.

Ἡ τύχη συνεπῶς τῆς πανορθοδόξου συνόδου εὐρίσκεται εἰς χεῖρας ἑαυτῆς. Βεβαίως ἡ ἐποχὴ μας εἶναι λίαν κατωφερὴς καὶ ὀλισθηρά. Καὶ εἶναι ὀλισθηρὰ διότι ἡ προσκόλλησις τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὰς ἐγκοσμίους ἐπιδιώξεις ὁδηγεῖ εἰς τὴν πτώσιν. Οὐρανοφερὴς εἶναι μόνον ἡ ἐπιδιώξις τῆς ἀναστυλώσεως τοῦ ἀρχαίου ὀρθοδόξου κάλλους. Ἡ ὁδὸς ὅμως αὐτὴ διέρχεται διὰ τῶν παραδόσεων, ἀγνοεῖ τὰ ἐγκόσμια ρεύματα καὶ ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσαν τῆς ὀρθοδόξου παρρησίας.

Δὲν εἶναι μόνον τὸ ἑορτολογικὸν σχῆμα τὸ ὁποῖον μᾶς ὑποχρεώνει νὰ προειδοποιήσωμεν τὴν μέλλουσαν σύνοδον μὲ τὴν σκληρὰν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας. Τὸ ἅγιον τῆς ἐκκλησίας σῶμα πάσχει ἀπὸ πολλὰς πληγὰς. Δι' αὐτὸ ἐν ἀρχῇ ὠμιλήσαμεν περὶ τῆς κρισιμότητος τῶν καιρῶν.

Εἰς χεῖρας λοιπὸν τῶν ταγῶν τῆς συνόδου εἶναι ὄχι μόνον ν' ἀποφύγουν τὸ οἰκτρὸν ναυάγιον εἰς τοὺς ἀπορρώγας βράχους τῆς κακοδοξίας ἀλλὰ καὶ ν' ἀναδειχθοῦν μὲ τὴν ἀναστυλῶσιν τῶν θείων κανόνων «φῶς τοῦ κόσμου» κατὰ τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος.

Διὰ νὰ τοὺς σεβασθῇ ἡ ἱστορία τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐκκλησίας πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ σεβασθῶσι τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ παρελθόντος.

Ὁ νοῶν νοεῖτω.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ δωρεῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπενθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΠΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ὅπισον εἰς τοὺς Ἀγίους Πατέρας—αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημά μας.

—Νὰ μυρίζουμε λιβάνι αὐτὴ εἶναι ἡ νοοτροπία μας.

—Νὰ λέμε παντοῦ τὴν ἀλήθειαν—αὐτὴ εἶναι ἡ ἀμοιβή μας...

Εἰς τοὺς Ἀγίους Πατέρας, τοὺς ὁποίους ἔγραψαν εἰς τὰ παλαιὰ ὑποδήματά των καὶ ἐπάνω των ὁποῶν ἔστησαν τὴν ἑαυτῶν σοφίαν.

—Νὰ μυρίζουν λιβάνι. Ἐξ ἑ γων, ἅτινα κατερράκωσαν ἀνδρισμόν...

—Νὰ λέμε παντοῦ τὴν ἀλήθειαν. Νὰ λέμε, ὅτι οἱ Παλαιομερολογίται εἶναι ὀρθόδοξοι. Εἶναι ἀδελφοί μας. Δὲν εἶναι αἰρετικοί. (Ὁμιλοῦντα Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος Βλάχου) καὶ συγχρόνως νὰ γονατίζωμεν τοὺς ἀδελφούς κληρικούς μας εἰς κομωτήρια καὶ νὰ ὑβρίζωμεν τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα. Νὰ ποδοπατῶμεν ἐπιταφίους καὶ νὰ στέλωμεν εἰς ἐξορίαν τὸν σεμνότητον, ὑπέργηρον Ἀρχιεπίσκοπον τῶν ὀρθόδοξων εἰς τὸ ὄρος Ὑψηλὸν τῆς Μυτιλήης. Νὰ σφραγίζωμεν θυσιαστήρια Ὀρθοδόξων, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου, χορηγοῦμεν ἀδελὰς ἀνεγέρσεως θυσιαστηρίων τοῦ Σατανᾶ.

Ἐν μέσαις Ἀθήναις ὑψοῦται ἀγέρωχος ἡ «Παμμακάριστος» τοῦ Πάπα καὶ νέον ποῦδαλδον μέγαρον τοῦ Ἀντιχρίστου ἀνεγείρεται κατέναντι τῆς Πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Πρωτεστάντων. Ἀλλὰ τίνες θὰ ᾤσιν οἱ τρόφιμοι τῆς συναγωγῆς ταύτης τοῦ Δισβόλου;

Ἀσφαλὼς πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀρπαγένια ὑπὸ τῶν λύκων.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμερικῆς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μαρτύρων τοῦ Σατανᾶ (Χιλιαστῶν), συνεχάρη τοὺς ἐν Ἑλλάδι πράκτοράς του καὶ ἀμοιβὰς ἐκ δολαρίων ἔδωκε, διότι εἰργάσθησαν τόσον ἀποδοτικῶς, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν προσηλυτισθέντων Ἑλλήνων ἠξήθη κατὰ 75 τοῖς ἑκατὸν ἐν τῷ τοῦ ἔτους 1958.

Ἄλλ' ἡ προσοχὴ τῶν Πατέρων τῆς νεομῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τοὺς «πεπλανημένους» καὶ «ἐκμεταλλευτάς» Παλτας. Τίνες ἐπλανήθησαν καὶ τίνες εἰσὶ παραβάται ἐλέχθη ἀνωτέρῳ περὶ ἐκμεταλλεύσεως, ἀφιλοκερδείας, πτωχείας κλπ. θὰ ἀφήσωμεν νὰ ὁμιλήσωσιν οἱ ἴδιοι παραβάται. Οἱ ἴδιοι νεομερολογίται.

ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ — ΔΩΡΟΛΗΨΙΑ — ΣΙΜΩΝΙΑ

.. Μέλη τοῦ ἱερατείου, σφριγηλά, ὕπληστα καὶ πολυπράγμονα, ἀνέκαθεν ὀρέγονται τὴν ὀλικὴν ἐξουσίαν, τὰς ἡδονὰς καὶ τὸν πλοῦτον..

Εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς νόμῳ κρατούσης Πολιτείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ δόγμα καὶ τοὺς θεμελιώδεις ἱεροὺς κανόνας ὀργιάζουν ἡ συναλλαγὴ, ἡ δωροληψία, ἡ σιμωνία, ὁ ἐκδοτικὸς ὀλισμὸς καὶ ἡ ἀνεψιοκρατία. Οὐδέποτε, ὅμως, τὰ πράγματα

τῆς αὐτοκεφάλλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἔχουν περιέλθει εἰς πλέον οἰκτρὰν ἀθλιότητα, ὅσον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου καὶ ἐντεῦθεν.

Εἰς Μητροπολίτης εἰς ἱερὸν ναὸν τῶν Πατρῶν μνημονεύει κατὰ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων τὸ ὄνομα πολιτικοῦ στελέχους καὶ ἀντὶ πρωτοβουλίας τῶν ἐχόντων τὴν θείαν χάριν ἐπισκόπων νὰ ἀποβληθῇ τῆς ἱερωσύνης, διὰ τὸ βαρύτατον ἀμάρτημα, μετ' ὀλίγα ἔτη ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν πάσης Ἑλλάδος!

Οἱ Μητροπολίται μεταδίδουν τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης ἀντὶ ἐνταλμάτων ἢ τῇ παρακλήσει, εἴτε τῇ ἀπαιτήσει πολιτευομένων Ὑπουργῶν ἢ κυβερνητικῶν παραγόντων.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, (οὕσα ἕως τότε πεπτωκυῖα), ἀσπασθεῖσα τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον, ἀνέστη καὶ προσδευμένη καὶ ΚΡΑΤΟΥΣΑ ὀνομάζεται. Πάντως ὁ δημοσιογράφος ὁμιλῶν περὶ αἰσχυρᾶς συναλλαγῆς καὶ συμφωνίας καὶ δωροληψίας καὶ ἐκδότου ὕλισμοῦ καὶ ἀνεψιοκρατίας, δὲν εἶναι πεπτωκός, τοῦτέστι Παλαιομερολογίτης. Εἶναι ἀναστάς, δηλαδὴ νεομερολογίτης, εὐτυχῶς. Καὶ συναλλαγὴν καὶ τ' ἄλλα θὰ ἐννοῇ τὴν διαθήκην Δαμασκηνοῦ (3.000) χρυσᾶς λίρας Ἀγγλίας, τὴν τοῦ Στυρίδωνος Βλάχου 100.000 χρυσῶν λιρῶν καὶ ἄλλους. Παρέλειπε μόνον νὰ ἀναφέρῃ τὸ ἰδιόκτητον ξενοδοχεῖον τοῦ Φθιώτιδος Ἀμβροσίου Exelsior παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας (Ἀθηνῶν), ὅπερ ἐπώλησεν οὗτος πρὸ τοῦ θανάτου του ἀντὶ (150.000) χρυσῶν λιρῶν.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὑπερεθνικόφρονος Στυρίδωνος ἐξεδίδοντο κατ' ἔτος (μόνον παρὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν), 1.500 διαζύγια. Περί αὐτοῦ γράφει πολλὰ ἐν τῷ βιβλίῳ του, *Ἀστρά-παι ἐν Ζοφῷ*, ὁ παρὰ τῷ Ἀρεῖῳ Πάγῳ δικηγόρος Ἀντύπας, ὅστις καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα, προεδρεύει ἤδη τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῶν Κερατινῶν γράφων πυρκαυστὰ ἄρθρα κατὰ τῆς Παρατάξεως τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηριζομένη ἡ νεομερολογικὴ Ἐκκλησία ἀποκαλεῖ ἡμᾶς πεσόντας. Κάποτε ἡ «ἀναστάσις» νεοορθόδοξος Ἐκκλησία ἀπεκάλει τὴν Κερατέαν σκανδαλοποιὸν καὶ ἐπὶ τῶν σκανδάλων τῆς Μαρίας ἐστηρίχθη, ἵνα ἐξαπολύσῃ τὸν ἀντιχριστιανικὸν διωγμὸν (Βλέπε ἐγκύκλιον νεοημ. Συνόδου 775) 613 9 1951). Ἡ τὸ παγκόσμιον σκάνδαλον ἀκολουθήσασα Ἐκκλησία τὴν σκανδαλοποιὸν Κερατέαν προσκαλεῖ ἤδη εἰς συμμαχίαν, ἵνα κατηγορήσῃ ἡμᾶς.

Ὁ ἀποβιώσας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Μιχαὴλ ἀφῆκε καὶ οὗτος 7.500 δολλαρίων διὰ... τὴν κηδεὶαν του.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Κρημνῶν (Ζακύνθου), κατηγορούμενος διὰ πλαστογραφίαν καὶ ψευδεῖς βεβαιώσεις κατεδιδάσθη εἰς φυλάκισιν 11 μηνῶν.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀγίας Ἀναστασίας (Ἱερισσοῦ) κατηγορούμενος διὰ λογιστικὰς ἀταξίας τῆς Μονῆς, ἐξεβλήθη δικαστικῶς

διότι ἤρνεϊτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ γαζοφυλάκιον...

Ὁ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος λέγει, ὅτι ἐπὶ (30) ἔτη διέρρευσαν εἰς τὰ θυλάκια τῶν Ἐπισκόπων τῆς νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας (900.000) χρυσῶν λιρῶν Ἀγγλίας. (Ἐφημερὶς «Ἔθνος» 11-10-60).

Εἰς τὰς Σέρρας κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐνήργουν μεταθέσεις κληρικῶν ἀντὶ 100 χρυσῶν λιρῶν «Ἔθνος» 11-10-60).

Κληρικὸς ἔχων θέσιν ἐπὶ καιρὸν ἔκαμε τόσα, ὥστε νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὰ ποινικὰ δικαστήρια καὶ, ὅτε ἦλθεν εἰς Συνοδικὸν δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἐπεβάλλετο νὰ τὸν καθαιρέσῃ, διὰ τὸ μὴ τὸν ἀπαλλάξῃ τελείως, τὸν ἐτιμώρησε μὲ ὀλιγοήμερον ἀργίαν. (Ἀγόρευσις Μητροπολίτου Δράμας ἐν συνεδρίῳ νεοημ. Συνόδου. «Ἔθνος» 14 10-60).

(Συνεχίζεται)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΑΡΜΕΝΑΚΗ

Πλήρης ἡμερῶν καὶ παραδειγματικῆς χριστιανικῆς δράσεως ἀπῆλθεν εἰς Κύριον ἡ Παναγιώτα Ἀρμενάκη.

Ἡ ἀπελθοῦσα ἀδελφὴ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς ἀποφράδας ἡμέρας τῶν διωγμῶν ὑπῆρξεν ἀληθὴς ἡρώς εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας. Παρὰ τὴν προκεχωρημένην ἡλικίαν τῆς οὐδόλως ἔπαυσε τὴν φιλανθρωπίαν πρὸς πάντας καὶ τὴν ἐν γένει χριστιανικὴν δραστηριότητα. Τοὺς πάντας ἐνέπνευσε διὰ τοῦ ὕψλους παραδείγματος τῆς. Αἰώνια αὐτῆς ἡ μνήμη.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Α. ΖΩΤΟΥ Ν. ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ

ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 11

Ἀπαντὰ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ εἶδη καὶ βιβλία

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Η ΡΩΣΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΕΝ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

*Υπό Όσιολ. Μοναχοῦ Πατρὸς Ἀντωνίου
τοῦ Ρώσσου τῆς Μονῆς Ἀγ. Σάββα ἐν Ἱερουσαλὴμ*

Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐν διασπορᾷ, ἐστὶ μέρος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενον ἔξω ἀπὸ τὸ Ρωσικὸν κράτος καὶ κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ Πρωτοιεράρχου (Πρωθιεράρχου) καὶ ἐπιτροπῆς (Συνόδου), ἡ ὁποία ἐκλέγεται ὑφ' ὅλων τῶν Ἐπισκόπων ἐν διασπορᾷ εὐρισκόμενων.

Ἡ ἐξάπλωσις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἔξω ἀπὸ τὸ Ρωσικὸν κράτος, ἤρχισε πρὸ διακοσίων περιπὶ ἐτῶν. Τὸ κήρυγμα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα, τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἀποστόλων, εἰς τὴν Κίνα καὶ Ἰαπωνίαν. Ἐπίσης, τὸ κήρυγμα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰ ἔθνη τῆς Ἀλάσκας, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, τὴν ἐγκατάστασιν ἐπαρχίας εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Εἶχε δὲ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία πολλοὺς Ναοὺς καὶ εἰς τὴν Εὐρώπῃν ὅπου ὑπῆρχον Ρωσικαὶ πρεσβείαι καὶ προξενεῖα, καὶ ἀπλῶς εἰς τόπους, ὅπου ὑπῆρχον Ρῶσοι.

Ὅλαι αὗται αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Εὐρώπης, ὑπετάσσοντο εἰς τὸν Μητροπολίτην Πετρούπολεως.

Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, κάθε τόπος καὶ Ναός, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς τὴν ἑξωτερικὴν μῆσιν Ἐπισκοπῆς πέραν τῶν τριῶν ἐτῶν, ἀποτελεῖ ἀναφαίρετον κτήμα τῆς ἐπισκοπῆς αὐτῆς. Οἱ Ναοὶ δὲ αὗτοι οἱ ὁποῖοι ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω, εὐρίσκονται εἰς χεῖρας Ρώσων Ἐπισκόπων, οὐχὶ τριῶν ἐτῶν, ἀλλὰ ἀσυνγκρίτως περισσύτερα.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς μοναρχίας εἰς τὴν Ρωσίαν, ἐν ἀρχῇ ἡ ἐπαναστατικὴ κυβέρνησις, οὐδόλως ἐθίξε τὴν Ἐκκλησίαν. Ὀλίγον ὁμῶς καιρὸν μετὰ

τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, ἤρχισε φοβερὸς διωγμός. Οἱ ἄθιοι ἤρχισαν νὰ βιβλώνουν τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, μερικὸν ἐκ τῶν ὁποίων τελειῶς κατέστρεψαν καὶ κατεδάφισαν, ἄλλους δὲ μετέβαλον εἰς ἀπυθῆκας, θέατρα, κινηματογράφους κ.τ.λ. ἤρχισαν ἐπίσης νὰ καταδιώκουν καὶ νὰ φονεύουν ἱερεῖς, μοναχοὺς καὶ γενικῶς κάθε καλὸν χριστιανόν, ὁ ὁποῖος ἤθελε τολμήσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα.

Αὗται αἱ ἀπανθρωπείαι, αἱ θηριωδίες καὶ οἱ βαρβάρισμοι, προκάλεσαν τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ εἰς νότιον Ρωσίαν, ὁ ὁποῖος δι' ἐπαναστάσεως κατόρθωσε νὰ κυριεύσῃ πολλὰς ἐπαρχίας, φυσικά, αὗται αἱ ἐπαρχίαι, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔχουν σχέσεις μὲ τὴν Ἐπίσημον Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας ἔδρα ἦτο ἡ Μόσχα καὶ ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος. Ὡς ἐκ τούτου, εἶχον ἀναπόφευκτον ἀνάγκη νὰ κυβερνῶνται μόνοι τῶν. Οἱ εὐρισκόμενοι λοιπὸν εἰς Νότιον Ρωσίαν Ἐπίσκοποι, ἠνώθησαν καὶ ἐξέλεξαν διοικοῦσαν Ἐπιτροπὴν (Σύνοδον), διὰ νὰ κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Σύνοδος αὕτη, ἦτο ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρεσβυτέρου Ἱεράρχου γνωστοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, Μητροπολίτου Ἀντωνίου. Ὀλίγον ἀργότερα, ὁ Πατριάρχης Μόσχας καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Ἱερά Σύνοδος, ἐδικαίωσαν τὴν προᾶξιν αὐτὴν καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν Σύνοδον τῆς Νοτίου Ρωσίας, ὡς νόμιμον ἀρχήν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1950, οἱ λευκοὶ Ρῶσοι ἐνίκηθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, καὶ ἐκα-

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὁ μῆνας πού ξυπνᾷ ὅλους μας καὶ ἰδιαίτερα τὴν νεολαία ἀπὸ τὴν νύστα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ ἐκπαίδευσις, γενικά, ἀρχίζει τὸν καινούργιο χρόνον τῆς δραστηριότητός της. Καινούργια ὄνειρα, ἀναθεωρημένα σχέδια, εὐρύτερες προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον. Τὸ παιδί—μικρὸ ἢ μεγάλο—θὰ ἀνεβῇ ἐνῶ ἀκόμη σκαλίστῃ τὴν δύσκολη ἀνοδο τῆς προόδου.

Τὰ χαρούμενα νειᾶτα μὲ τὴς χαρακτηριστικὲς φορεσιὰς τοὺς θὰ πλημμυρίσουν καὶ πάλι τοὺς δρόμους, γιὰ νὰ χαρίσουν σ' ἐμᾶς τοὺς μεγάλους τὴν δροσιά τους, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν τὸ μεγάλο καθήκον πού ἔχουμε ἀπέναντί του.

Τὸ σχολεῖο ἀνοίγει! Χαρὰ ἀμέριμνη τὸ παιδί, φροντίδα βαρεῖα ὁ γονιός. Σὲ ποῖο σχολεῖο θὰ ἐμπιστευθῶμε τὸ παιδί, τί ἔξοδα ἀπαιτοῦνται, βιβλία καὶ τόσα ἄλλα προβλήματα φορτώνουν τὴς ἡμέρας αὐτὲς τὸ μυαλὸ τοῦ πατέρα καὶ τὴς μητέρας.

Ὡστόσο τὰ οἰκονομικὰ καὶ ἡ εὐξέυρεσις τοῦ σχολείου εἶναι θέματα πρακτικά, πού κατὰ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα τρόπο ρυθμίζονται. Τὸ μεγάλο πρόβλημα εἶναι πῶς αὐτὲς τὴς ἡμέρες οἱ γονεῖς θὰ χαράξουν τὸ πρόγραμμά τους γιὰ τὴν παρακολούθησιν καὶ τὴν γενικώτερη ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ. Πολλοὶ γονεῖς ἀρκοῦνται στὸ νὰ διαλέξουν ἓνα ἐντυπωσιακὸ σχολεῖο, νὰ ἐκπληρώσουν τὴς οἰκονομικὰς τοὺς ὑποχρεώσεις καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐπαναπαυθῶν, στὸ ὅτι «ἐτακτοποίησαν» τὸ παιδί. Δυστυχῶς ὁμῶς τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο ἀπλό, ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως.

Τὸν Σεπτέμβριον δὲν ἀνοίγουν μόνον τὰ σχολεῖα γιὰ νὰ δεχθῶν τὰ παιδιὰ. Παράλληλα μὲ αὐτὰ πρέπει νὰ χαράσσεται ὑπεύθυνα τὸ πρόγραμμα, γιὰ τὸ πῶς ἡ οἰκογένεια θὰ παρακολουθήσῃ τὸ παιδί στὴν ἀνοδική του προσπάθεια. Ὅταν δὲ λέμε ὑπεύθυνα ἐννοοῦμε κυρίως σύστημα. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁμῶς κατανοητὸ, ὁποιοδήποτε χρήσιμο καὶ ὠφέλιμο σύστημα πρέπει οἱ γονεῖς νὰ γνωρίζουν πάνω ἀπ' ὅλα ὅτι τὸ σχολεῖο δὲν εἶναι τὸ μόνο μέρος ὅπου τὸ παιδί θὰ μορφωθῇ. Δὲν ἀρκεῖ μόνον αὐτό. Βασικὸ παραμένει πάντα ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ τακτικὴ, ἡ συ-

τοντάδες χιλιάδων Ρώσων μαζί με τους ιερείς και Έπισκόπους των, έφυγαν από την Ρωσίαν και διεσκορπίσθησαν ανά την Ύφήλιον. Η δὲ Σύνοδος τῆς Νοτίου Ρωσίας, εὐρέθη εἰς Κων)πολιν. Τότε δέ, οἱ Ρῶσοι Ἱεράρχαι, παρεκάλεσαν τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸν Μητροπολίτην Προύσης Δωρόθεον, νὰ τοὺς δώσῃ ἄδειαν νὰ κυβερνοῦν τὸ ἀνὰ τὰ ξένα κράτη διασκορπισμένον ποίμνιόν των, ὅπως καὶ πρὶν. Ἡ ἄδεια ἐδόθη τὴν 29ην Δεκεμβρίου 1920.

Κατὰ τὸ ἔτος 1921, ὁ Πατριάρχης τῆς Σερβίας Δημήτριος, προσεκάλεσε τὸν Μητροπολίτην Ἀντώνιον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σερβίαν. Ὁ Μητροπολίτης ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ μετέβη ἐκεῖ. Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν μετέβη εἰς τὴν Σερβίαν ὅλη ἡ διοικοῦσα Σύνοδος, ἡ ὁποία ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πόλιν Σρέμσκη Κάρολιτς καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ κυβερνᾷ τὰ ἐσκορπισμένα της τέκνα. Τότε, οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον ἐσκορπισμένοι λευκοὶ Ρῶσοι, ὑπετάγησαν ἄνευ διαταγμοῦ εἰς τὴν Σύνοδον αὐτήν.

Κατ' ἐκείνους τὸν καιρὸν διωρίσθη διὰ τὴν διοίκησιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ εὐρισκομένων Ρώσων, ὁ Μητροπολίτης Εὐλόγιος. Διὰ δὲ τὴν Ἀμερικὴν διωρίσθη ὁ Μητροπολίτης Πλάτων. Ἡ δὲ ἀποστολή των, ἐκυρώθη καὶ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Τύχωνος.

Ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Σρέμσκη Κάρολιτς, ἀνεγνωρισμένη καὶ ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ τῆς Σερβίας ἐγενε νόμιμος ἀρχὴ δι' ὅλους τοὺς ἐν διασπορᾷ Ρώσους.

Τὴν 7ην Νοεμβρίου 1920, ὁ Πατριάρχης Μόσχας Τύχων καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος, βλέποντες ἀξενόμενον τὸν διωγμὸν καὶ φοβούμενοι μήπως οἱ κομμουνισταὶ μίαν ἡμέραν θὰ διεσκορπίζον ἢ θὰ ἠφάνιζον αὐτοὺς ὡς νόμιμον κεντρικὴν ἀρχὴν τῆς

Ἐκκλησίας, ἐφρόντισαν διὰ τὸ μέλλον, ἐκδόσαντες τὴν κάτωθι διαταγὴν.

Ἐὰν εἰς ἐπαρχίας τινὰς καταστῇ ἀδύνατος ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Πατριαρχοῦ αὐτῶν, ἢ ἐὰν ἡ νόμιμος κεντρικὴ ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας παύσῃ πλέον νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνία μετ' ἄλλους Ἀρχιερεῖς εὐρισκομένους εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν καὶ νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἐγκατάστασιν καινούργιας κεντρικῆς ἀρχῆς (Συνόδου), διὰ τὰς ἐπαρχίας ἐκείνας.

Διὰ μέσου λοιπὸν τῆς διαταγῆς αὐτῆς ἡ κεντρικὴ ἀρχὴ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἔδωκε ἄδειαν εἰς τοὺς Ρώσους ἐν διασπορᾷ νὰ ἔχουν αὐτονομίαν. Αὕτη λοιπὸν ἡ Σύνοδος ἔχει κύρος ἀπὸ τὴν Ἐπίσημον Ρωσικὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν. Ἡ Σύνοδος ὅμως αὕτη ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν της ὡς προσωρινὴν ἀρχήν, μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς τάξεως εἰς τὴν Ρωσίαν. Ὡς ἐκ τούτου, ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν της ὡς μέρος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο, εἰς ὅλους τοὺς Ναοὺς αὐτῆς ἐμνημονεύετο πρῶτος ὁ Πατριάρχης τῆς Μόσχας Τύχων καὶ μετὰ ὁ προϊστάμενος αὐτῆς Μητροπολίτης Ἀντώνιος.

Κατὰ τὸ 1925 ὁ Πατριάρχης Τύχων ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ὁπότε διωρίσθη Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου ὁ Μητροπολίτης Πέτρος. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ὀλίγων μηνῶν ὁ Μητροπολίτης Πέτρος ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, καὶ διωρίσθη ἀντικαταστάτης αὐτοῦ ὁ Μητροπολίτης Σέργιος. Ἡ δὲ ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησία ἐξηκολούθησε νὰ μνημονεύῃ αὐτοὺς ὡς νομίμους ἀρχηγούς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅταν αἱ περιστάσεις τὸ ἐπέτρεπον ἤρχοντο εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῶν. Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε μέχρι τοῦ 1927. Ἐως ἐδῶ ἡ ἐν διασπορᾷ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἦτο ἡνωμένη.

(Συνεχίζεται)

στηματική, ἡ ὑπεύθυνη συνεργασία σχολείου καὶ σπιτιοῦ.

Ὁ Δάσκαλος μαθαίνει τὸ παιδί γράμματα. Ἀλλὰ τὸ παιδί, γιὰ νὰ γίνῃ σωστὸς ἄνθρωπος, δὲν ἔχει ἀνάγκη μόνον ἀπὸ αὐτά. Ἡ ἀγωγή του εἶναι φαινόμενο πολυσύνθετο καὶ πολυέδρον. Τὸ σχολεῖο καὶ τὸ σπῆτι πρέπει ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἐπιμέλεια, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ἥθος τὴν προσοχή, τὴν θρησκευτικότητα, τὴν κοινωνικότητα καὶ γενικὰ τὴν ὅλη συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ. Πολλοὶ γονεῖς θεωροῦν ἀγκαρία νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν δάσκαλον καὶ νὰ συζητήσουν μαζί του γιὰ τὴν ὅλη ἐξέλιξιν τοῦ παιδιοῦ. Νομίζουν ἀκόμη ὅτι θὰ ἐνοχλήσουν τὸ σχολεῖο μετὰ τὴν παρουσίαν καὶ τίς ἐρωτήσεις των. Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη ἀδήρητη καὶ καθήκον ἐπιβεβλημένο σ' ὅλους μας, γονεῖς καὶ δασκάλους. Ὁ ἓνας θὰ πληροφορήσῃ τὸν ἄλλον γιὰ τὴν ὅλη συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀπὸ κοινοῦ θὰ λάβουν τὰ ἐνδεικνόμενα μέτρα.

Ἀν παραμελήσῃ τὰ καθήκοντά του ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς συντελεστὰς ἡ ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ θὰ εἶναι ὅπως δὴποτε πλημμελὴς καὶ συνεπὶς ἀκαρπῆ.

Σύμφωνα καὶ μετὰ τὰ διδάγματα τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ πορίσματα τῆς καθημερινῆς παρατηρήσεως, τὸ παιδί αἰσθάνεται ἐνδόμυχον τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ κάποιος, πάνω στὸν ὁποῖο νὰ στηρίξῃ τὴν ὅλην του δραστηριότητα καὶ ἐξέλιξιν. Καταλαβαίνουμε λοιπὸν πόσο ἀνεπτυγμένο πρέπει νὰ εἶναι τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης γονέων καὶ διδασκάλων. Ἐδῶ ὅμως, νομίζω, πὼς εἶναι δικαιολογημένο τὸ ἐρώτημα : Μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ συναίσθημα αὐτὸ χωρὶς τὴν ἀπαιτουμένη θρησκευτικὴ ἀγωγή, χωρὶς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐναντι τῶν τόσο λεπτῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων μας πρὸς τὸ παιδί; Νομίζω, ὅχι. «Ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» διδάσκει ὁ θεὸς Παῦλος. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀξία μιᾶς τέτοιας προτροπῆς ;

Τὸ μεγάλο λοιπὸν πρόβλημα τῶν ἡμερῶν δὲν εἶναι οἱ τυπικὲς λύσεις, ἀλλὰ ἡ οὐσία τῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ. Καὶ ἡ οὐσία αὕτη δημιουργεῖται καὶ ἀξιοποιεῖται μόνον μετὰ τὸ ἀνάλογο συναίσθημα τῆς εὐθύνης γονέων καὶ διδασκάλων ἐναντι τοῦ παιδιοῦ.

I.N.K.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἐφεσ. διμλ. Β', τόμ. ΙΑ', σελ. 20 (Patrol Migne)
Κατὰ παράφρασιν

«Οὐ τὰ καλὰ κατὰ φύσιν ἐστί, τὰ δὲ ἁμαρτήματα παρὰ φύσιν καὶ οὕτως ἐξ ἀνάγκης τινός, ἀλλ' ἐκ φαύλης προαιρέσεως ἁμαρτάνομεν».

Ὁ Θεὸς σοῦ ἔδειξε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· ἂν πάλιν, ἀφοῦ ἀποφύγῃς τὸ φῶς, εἰς τὸ σκότος προστρέξῃς, ποία ἀπολογία θὰ ὑπάρχῃ δι' ἐσέ, ποία συγγνώμη; οὐδεμία λοιπόν· διότι τοῦτο εἶναι σημεῖον ἀφαντάστου μίσους. Διότι, ὅταν μὲν δὲν ἐγνώριζες τὸν Θεόν, ἂν καὶ διέκεις ἐχθρικῶς πρὸς Αὐτόν, ἥσο ἄξιος ὅπωςδήποτε συγγνώμης τινός. Ἐπειδὴ δὲ ἐγεύθης τῆς χρηστότητος καὶ τοῦ μέλιτος, ἂν πάλιν εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἕμετόν σου ἐπανέλθῃς, ἀφῆσας τὸ φῶς, οὐδὲν ἕτερον δείγμα παρουσιάζεις, εἰ μὴ σημεῖον μίσους καὶ περιφρονήσεως. Δύναται τις νὰ εἴπῃ· ὑπὸ τῆς φύσεως ἀναγκάζομαι· ἀγαπῶ μὲν τὸν Χριστόν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φύσεως ἐξαναγκάζομαι.

Ἄν μὲν ἀνάγκην καὶ βίαν ὑπομένης, θὰ τύχῃς συγχωρήσεως· ἔάν δὲ ἐξ ὀκνηρίας καταπίπτῃς, οὐδεμιᾶς συγγνώμης θὰ τύχῃς.

Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν αὐτό, ποῖον ἐκ τῶν δύο ἐξ ἀνάγκης καὶ βίας διαπράττονται αἱ ἁμαρτίαι ἢ ἔνεκα σαθυμίας καὶ ἀμελείας.

«Οὐ φρονεῖς»· νομοθετεῖ ὁ Θεός. Ποία βία, ποία ἀνάγκη ὑπάρχει διὰ τοῦτο; διότι ποῖος θὰ ἦ θελε νὰ βυθίσῃ ἕξφος εἰς τὸν λοιμὸν τοῦ πλησίον καὶ νὰ βρέξῃ τὴν δεξιὰν μὲ αἷμα; οὐδεὶς ἀσφαλῶς. Βλέπεις, ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετον, ὅτι δηλαδὴ ἀνάγκη καὶ βία εἶναι περισσότερον ἢ ἁμαρτία; διότι ὁ Θεὸς ἀνέβαλε φίλτρον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὥστε νὰ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους· «Πᾶν γὰρ ζῶον ἀγαπᾷ τὸ ὅμοιον αὐτοῦ καὶ ἄνθρωπος τὸν πλησίον αὐτοῦ». Βλέπεις, τί ἐκ φύσεως ἔχομεν σπέρμα ἀρετῆς; τὰ δὲ σπέρματα τῆς κακίας εἶναι παρὰ φύσιν; Ἐάν δὲ τὰ σπέρματα τῆς κακίας ἐπικρατοῦν περισσότερον, τοῦτο ἀποτελεῖ τεκμήριον τῆς ἰδικῆς μας νοθευτικότητος. Γνωρίζουν καὶ οἱ νόμοι νὰ συγχωροῦν τὰ ἐξ ἀνάγκης διαπραττόμενα ἁμαρτήματα, μᾶλλον δὲ κανὲν αἰσθητὴν δὲν διαπράττεται ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ὅλα διαπράττονται ἐξ ἀκολασίας.

Διότι ὁ Θεὸς δὲν ἐδημιούργησε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν ἀνάγκην νὰ ἁμαρτάνῃ· διότι, ἔάν οὕτως τὴν εἶχε δημιουργήσῃ, δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ τιμωρία. Ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν λόγον δι' ὅσα γίνονται ἐξ ἀνάγκης ἢ βίας, πολὺ περισσότερον ὁ Θεὸς ὁ τόσο φιλόανθρωπος καὶ ἀγαθός.

Ἀλλὰ τί; ἡ κλοπὴ διαπράττεται ἐξ ἀνάγκης;

Ναὶ λέγουν· διότι ἡ πενία ὠθεῖ πρὸς αὐτήν. Ἡ πενία ἐξαναγκάζει μᾶλλον πρὸς ἐργασίαν, ὅχι πρὸς κλοπὴν. Ἡ πενία λοιπὸν τὸ ἀντίθετον πράττει· διότι ἡ κλοπὴ εἶναι σημεῖον ἀργίας, ἐνῶ ἡ πτωχεία συνηθίζει νὰ τίκῃ φιλοπονίαν καὶ ὅχι ἀργίαν· ὥστε καὶ τοῦτο εἶναι δείγμα ὀκνηρίας.

Εἰπέ μοι, τί εἶναι σιχαμερώτερον ἢ τί εἶναι ἀηδέστερον ἀπὸ τὸ νὰ περιέρχεται κανεὶς τὰς νύκτας ἀγρυπνῶν, καὶ νὰ σκάπτῃ τοὺς τοίχους, καὶ νὰ βαδίξῃ εἰς τὸ σκότος, καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ψυχὴν εἰς τὰς

χεῖρας, καὶ πρὸς φόνον νὰ ἔχῃ προετοιμασθῇ, καὶ νὰ τρέμῃ, καὶ νὰ ἔχῃ ἀποθάνει ἀπὸ τὸν φόβον, παρὰ νὰ ἔχῃ ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν του εἰς καθήμενους κόπους καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ μετ' ἀσφαλείας ἀνέσεως; τοῦτο (δηλ. τὸ νὰ κοπιᾷ τις) εἶναι εὐκόλον· καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι εὐκόλον, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ περισσότεροι πράττουν αὐτὸ (κοπιᾷζον) παρὰ ἐκεῖνο (τὴν κλοπὴν). Βλέπεις, ὅτι κατὰ φύσιν μὲν εἶναι ἡ ἀρετὴ, παρὰ φύσιν δὲ ἡ κακία, καθὼς ἀκριβῶς ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ὑγεία; ποία ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ ψεύδεται καὶ νὰ ἐπιπορῇ κανεὶς; οὐδεμία ἀνάγκη οὔτε βία ὑπάρχει, ἀλλὰ μὲ τὴν θέλησίν μας πρὸς αὐτὸ ἐρχόμεθα. Δυσπιστοῦν πρὸς ἡμᾶς λέγουν. Δυσπιστοῦν, διότι θέλομεν. Διότι ἥτο δυνατόν νὰ καθιστάμεθα πιστευτοὶ περισσότερον ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν μας παρὰ ἀπὸ τοὺς ὅρκους. Διατί, εἰπέ μοι, εἰς μὲν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὀρκίζονται, δὲν ἔχομεν ἐμπιστοσύνην, ἄλλους δὲ καὶ ἄνευ ὅρκων πιστευτοὺς θεωροῦμεν; Βλέπεις, ὅτι οὐδαμοῦ ὑπάρχει ἀνάγκη ὅρκων; Ἄν ὁ δεῖνα εἴπῃ, (λέγουν), καὶ χωρὶς ὅρκους σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνην, εἰς σὲ δὲ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην οὔτε μὲ ὅρκους.

Ἄρα ὁ ὅρκος εἶναι περιττὸν πρᾶγμα καὶ περισσότερον ἀποδείξεις ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης παρὰ σημεῖον εὐπιστίας, διότι ἡ εὐκολία εἰς τὸ νὰ ὀρκίζεται κανεὶς, δὲν ἀφήνει νὰ ἔχουν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν εὐλαβείας.

Ὑπάρχει λοιπὸν ἀνάγκη ὅρκου διὰ νὰ γινώμεθα πιστευτοὶ; οὐδαμῶς, διότι βλέπομεν, ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δὲν ὀρκίζονται, αὐτοὶ γίνονται περισσότερον πιστευτοὶ. Ἀλλὰ τί; τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ὑβριστής, ἢ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλει; ναί, λέγουν διότι ὁ θυμὸς διεγείρει καὶ ἐξάπτει καὶ δὲν ἀφήνει τὴν ψυχὴν νὰ ἡρεμῇ. Ἡ ὕβρις δὲν εἶναι ἀπόρροια τοῦ θυμοῦ, ἀνθρώπου, ἀλλὰ τῆς μικροψυχίας. Ἐάν ἥτο ἡ ἀπόρροια τοῦ θυμοῦ, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ὠργίζονται, δὲν θὰ ἔπαιον νὰ ὑβρίζουν.

Ἐχομεν θυμὸν οὐχὶ διὰ νὰ ὑβρίζωμεν τοὺς πλησίον μας, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς ἐπιστρέφωμεν, ὅταν ἁμαρτάνουν καὶ νὰ διανιστώμεθα διὰ νὰ μὴ εἴμεθα ἀμελεῖς ὡς ἓνα κεντρί (ὅπως κοινῶς λέγεται) ἐνυπάρχει εἰς ἡμᾶς ὁ θυμὸς διὰ νὰ βρούχωμεν τοὺς ὀδόντας κατὰ τοῦ διαβόλου, διὰ νὰ εἴμεθα ὀρμητικοὶ ἐναντίον αὐτοῦ καὶ ὅχι νὰ διακείμεθα ἐχθρικῶς ὁ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Ἐχομεν ὅπλα, οὐχὶ διὰ νὰ πολεμῶμεν τοὺς ἐαυτοὺς μας, ἀλλὰ διὰ νὰ χρησιμοποιῶμεν τὴν πανοπλίαν κατὰ τοῦ διαβόλου. Εἶσαι ὀργίλος; Ἄς εἶσαι τοιοῦτος κατὰ τῶν ἰδικῶν σου ἁμαρτημάτων, ἄς ἐπιπλήτῃς τὴν ψυχὴν σου, ἄς μαστίγῃς τὴν συνείδησίν σου, ἄς εἶσαι ἀδυσώπητος κριτῆς καὶ ἀμελλικτος δικαστῆς εἰς τὰ ἰδικὰ σου παραπτώματα· αὐτὸ εἶναι τὸ κέρος τῆς ὀργῆς· διὰ τοῦτο ἐνέβαλεν αὐτὴν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ἄλλ' ἡ ἀρπαγὴ ἐξ ἀνάγκης γίνεται; Οὐδόλως· διότι ποία ἀνάγκη ὑπάρχει, εἰπέ μοι, ποία βία τοῦ νὰ ἀρπάξῃς; ἡ πενία, λέγει, κάμνει (τοῦτο) καὶ ἡ

ἐλλειψίς τῶν ἀναγκαίων. Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν ὀφείλεις νὰ ἀρπάξῃς· διότι ὁ τοιοῦτος πλοῦτος δὲν εἶναι ἀσφαλής. Σὺ δὲ τὸ ἴδιον κάμνεις, ὥσάν ἀκριβῶς τις, ὅστις ἤθελεν ἐρωτηθῇ, διατὶ καταθέτει τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας του εἰς τὴν ἄμμον καὶ ὅστις ἤθελεν εἶπει, ὅτι ἔνεκα τοῦ ψύχους, ἔνεκα τῆς βροχῆς. Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ καταθέτῃ θεμέλιον εἰς τὴν ἄμμον· διότι ἀνατρέπει αὐτὰ ταχέως καὶ ἡ βροχὴ καὶ αἱ πνοαὶ καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὡστε, ἐὰν θέλῃς νὰ πλουτῇς, μὴ καθίστασαι πλεονέκτης. Ἐὰν θέλῃς νὰ παραδώσῃς εἰς τὰ τέκνα σου πλοῦτον, ἀπόκτησον δίκαιον πλοῦτον, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτος· διότι οὗτος (ὁ δίκαιος πλοῦτος) παραμένει καὶ εἶναι σταθερός· ὁ δὲ ἀδίκος πλοῦτος ταχέως χάνεται καὶ ἀφανίζεται. Θέλεις νὰ πλουτῇς, εἰπέ μοι, καὶ λαμβάνεις τὰ ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἄλλους; καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι πλοῦτος, ἀλλὰ τὸ νὰ ἔξουσιάζῃ κανεὶς τὰ ἰδικά του· ὁ δὲ ἔχων τὰ ξένα (πράγματα) δὲν δύναται νὰ εἶναι πλούσιος. . . .

Ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ πλουτῇς (ὅπερ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον πρᾶγμα), τί ἐπιδιώκεις νὰ ἀπολαύσῃς περισσότερον; ἀραγε ζωὴν μακροτέραν; καὶ ὅμως οἱ τοιοῦτοι ταχέως γίνονται ὀλιγοχρόνιοι. Διότι πολλάκις τιμωροῦνται διὰ τὴν ἀρπαγὴν καὶ τὴν πλεονεξίαν τῶν μὲ τὸν αἰφνίδιον θάνατον καὶ μὲ τὸ νὰ μὴ ἀπολαύσουν τῶν ἀγαθῶν τῶν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καὶ (τιμωροῦνται) μὲ τὸ νὰ ἀπέλθουν ἀφοῦ κληρονομήσουν τὴν αἰώνιον κόλασιν· πολλάκις δὲ καὶ ἀπὸ τὴν τροφὴν καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ ἀπὸ τὰς φροντίδας εἰς ἀσθενείας περιπεσόντες ἀποθνήσκουν. Ἦθελον νὰ μάθω, διατὶ ὁ πλοῦτος ἀξιοῦται τόσης σπουδῆς ἕκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς διὰ τοῦτο ἐνέβαλεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μέτρον καὶ ὄριον, διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκην· νὰ ἐπιζητῶμεν τὸν πλοῦτον, δηλονότι διέταξε μὲ ἐν ἱμάτιον ἢ καὶ δεύτερον νὰ περιβάλωμε τὸ σῶμα καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη περιτοῦ (ἱματίου) διὰ προφύλαξιν τοῦ σώματος.

Ἐνεκα τίνος χρειά οὐνται τὰ μυρία ἱμάτια καὶ τὰ φαγητά; ὑπάρχει ὁρισμένον μέτρον τῆς γαστροῦ καὶ τὸ ἀναγκαστικὸς διδόμενον περισσότερον τοῦ καθωρισμένου καταστρέφει κάθε ζωικὴν ὑπαρξιν. . . . Ἐχομεν ἀνάγκην μιᾶς στέγης· τί χρειάζονται οἱ περίβολοι καὶ τὰ παλυτελῆ τῶν οἰκημάτων; διὰ νὰ κατοικοῦν τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα καὶ οἱ κόρακες τοὺς πτωχοὺς ἐκδύει; καὶ πόσης κολάσεως δὲν εἶναι ἄξια αὐτά; πολλοὶ πολλάκις εἰς τοποὺς, τοὺς ὁποίους δὲν εἶδον (ἄνθρωποι οὐφθαλμοί), κτίζουσιν οἰκοδοκίματα ἐξαστραπτόντα μὲ κίνους καὶ λίθους πολυτίμους (διότι δὲν ἐμνηνεύθησαν; καὶ οὔτε αὐτοὶ ἀπήλυσαν, οὔτε ἄλλοι τινές· διότι ἡ ἐρημία δὲν ἀφῆνει τοὺς (ἄνθρώπους) νὰ ἀπέλθουν (ἐκεῖ) καὶ ὅμως δὲν ἀφίστανται τοῦ τοιούτου ἔργου. Βλέπεις, ὅτι δὲν γίνονται ταῦτα ἔνεκα ἀποταμιεύσεως χρημάτων;

Ἄλλ' αἰτία πάντων τούτων εἶναι ἡ ἀπεριοριστία, ἡ ἔλλειψις λογικῆς καὶ ἡ κενοδοξία· τὴν ὁποίαν, παρακαλῶ, ἄς ἀποφύγωμεν, ἵνα δυνήθωμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰ ἄλλα δεινὰ καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τῶν ἐπιγγελεμένων εἰς τοὺς ἀγαπώντας Αὐτὸν ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ἀμήν.

Ὑπὸ Ε. Μ.

Η ΗΘΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

«Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἡχρειώθησαν οὐκ ἔστι ποιῶν χρησιότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός» (Ψαλμοὶ 13. 4).

Ἐσχάτως θρησκευτικὰ Περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες καὶ διάφοροι Ἐπιτροπαὶ ἡσχολήθησαν μὲ τὸ σοβαρὸν θέμα τῆς ἀνησύχου ἐποχῆς μας τὴν ἐγκληματικότητα καὶ **Ἡθικὴν κρίσιν τῆς Νεολαίας μας**. Μάλιστα τὸ Κράτος ἔλαβε δρακόντια δικαστικὰ μέτρα πρὸς πάταξιν τοῦ τεντυμποϊσμοῦ.

Πράγματι, οἱ κίνδυνοι ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν τῆς Νεολαίας μας ἡ ὁποία εἶναι ὁ Στύλος τοῦ Ἔθνους μας εἶναι μεγάλοι καὶ οἱ πάντες καταλήγουν εἰς ὑποδείξεις ἄνευ ὅμως πρακτικῆς ἐφαρμογῆς ὅτι πταίει πρωτίστως ὁ Κινηματογράφος μετὰ προβαλλόμενα γκακστερικὰ ἔργα καὶ ταινίας ποὺ θίγουν τὴν Ἑθνικὴν ἱστορίαν, θρησκευτικὰς ἀρχὰς καὶ παραδόσεις, καὶ μερικαὶ ἐξ αὐτῶν ποὺ ἀποτελοῦν «παραλήρημα σεξομανίας».

Ἐπίσης τὰ διάφορα ὑποπία ἐλαφρὰ ἔντυπα, περιοδικὰ, βιβλία καὶ ἐπιφυλλίδες τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐπίδειξις τοῦ ἀσέμνου γυμνοῦ, συντελοῦν εἰς τὴν ἐξαχρείωσιν τῆς Νεολαίας μας.

Κατηγορεῖται ἡ Νεολαία μας σὺν τοῖς ἄλλοις ὡς ἀσεβής, ὡς φυγόπονος καὶ ἀγενής πρὸς τοὺς μεγάλους.

Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται τώρα εἶναι νὰ προχωρήσωμεν ἀπὸ τὰ λόγια εἰς ἔργα, ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις τῶν ὀλισθημάτων τῆς Νεολαίας, εἰς τὴν δραστηριότητα πρὸς ἀναχαίτησιν καὶ διόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Ἡ ἠθικὴ κρίσις τῆς Νεολαίας μας ἀναμφισβητήτως εἶναι πραγματικότης. Τὸ σφάλμα ὅμως ὅλων μας εἶναι ὅτι βλέπομεν καὶ ἐντοπίζομεν τὴν ἠθικὴν κρίσιν μόνον εἰς τοὺς ἀδυνάτους ὅμως τῆς ἀβουλήτου Νεολαίας ἐνῶ ἡ ἠθικὴ κρίσις εἶναι ΚΑΘΟΛΙΚΗ. Ἡ ἠθικὴ κρίσις τῆς Νεολαίας μας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς Καθολικῆς κρίσεως τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Κοινωνίας μὲ ὑπευθύνους ἡμᾶς τοὺς μεγάλους, ὅρα οἱ πάντες πταίομεν *«Πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἡχρειώθησαν οὐκ ἔστι ποιῶν χρησιότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός»* (Ψαλμοὶ 13.4).

Τὸ ὀρθὸν εἶναι νὰ μὴ ὀμιλῶμεν διὰ τὰ βλέπομενα ὀλισθήματα τῆς Νεολαίας μόνον, διότι τότε ἐφαρμόζομεν τὸν Αἰσώπειον μῦθον, ὅτι: κάθε ἀνθρώπος φέρει δύο σακκούλας μίαν ἔμπροσθεν καὶ μίαν ὀπισθεν γεμάτας κακά. Ἡ ἔμπροσθεν εἶναι ἡ ξένη καὶ ἡ ὀπισθεν ἡ ἰδική μας. Τώρα ἡμεῖς οἱ μεγάλοι βλέπομεν τὴν ἔμπροσθεν μόνον σακκούλαν τῆς Νεολαίας καὶ τὴν ὀπισθεν τὴν ἰδικὴν μας τὴν ἀγνοοῦμεν. Διὰ τὴν σημερινὴν ἠθικὴν ἐκτροπὴν τῶν παιδιῶν μας εὐθύνονται κατὰ λογικὸν συμπέρασμα οἱ πάντες. Ἡ Ἐκκλησία, τὸ Κράτος, ἡ Ἐκπαίδευσις, ἡ οἰκογένεια, οἱ ἀνάδοχοι δὲν ἐκτελοῦν τὸ ἀκέραιον καθήκον των, καὶ ἀποδείξεις ὁ κατωτέρω μῦθος:

Μιᾶς καβουρίνας ὅταν ἐμεγάλωσε τὸ παιδάκι τῆς τοῦ εἶπε, παιδάκι μου, ἡ ἡμέρα εἶναι ἡλιόλου-

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλούνται θερμώς οι αδελφοί συνδρομηταί της «Φωνής της Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ

Ἴδού ἀκόμη πῶς ἀντιμετωπίζει τὸ ζήτημα τοῦ πνευματικοῦ γόητρου τῆς ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία. Ἡ ἐνοριακὴ εἰσφορὰ ἔχει ὡς γνωστὸν προκαλέσει τὴν πανελληνίον ἀποδοκιμασίαν. Εἰς αὐτὸ δὲν ὁστέρησεν οὐδὲ ὁ κατώτερος κλήρος τῆς κρατ. Ἐκκλησίας. Περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν λεπτομερῶς τὰς διαμαρτυρίας. Κατόπιν τούτου ἡ ἰδία ἡγαγκάσθη νὰ προβῇ εἰς μίαν χλιαρὰν ἀνακοίνωσιν καὶ νὰ εἰσηγηθῇ τὴν κατάργησίν της.

Ἡ ἐνοριακὴ εἰσφορὰ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ λυμαίνεται ὅχι μόνον τὰ ἱσχνὰ βαλάντια τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ κυρίως τὸ γόητρον τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν καὶ εἶναι δὲ ἀπίθανον ἡ Κρατ. Ἐκκλησι. νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν θραύσιν πού κἀννοῦν οἱ αἰρετικοὶ μὲ τοιαῦτα ὅπλα εἰς χεῖρας των ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐξσπρᾶξιν τοῦ χαρτασιῦ. Μὲ αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπον ἡμπορεῖ νὰ γεμίξῃ ὁ κορβανάς, ἀδειάζουν ὅμως αἱ συνειδήσεις ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς εὐσεβείας. Καὶ τὴν εὐθύνην εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἔχουν οἱ Τελῶναι.

στος ἔλα νὰ βγοῦμε στὴν ἀμμουδιά καὶ νὰ ἰδῶ πῶς περπατῇ καὶ νὰ σὲ καμαρώσουν καὶ τὰ ἡλιαζόμενα καβουράκια. Χαρούμενο τὸ καβουράκι ἤρχισε νὰ περπατῇ ὀπισθεν τῆς μητέρας του κατὰ τὸ σύνηθες βάδισμα τοῦ γένους του. Ἡ μητέρα του βλέποντας νὰ περπατῇ στραβὰ τοῦ ἐφώνησε νὰ περπατῇ ἴσια. Ἐκεῖνο διεμαρτυρήθη ὅτι καλὰ περπατῇ, ὁπότε λέγει στὴν μητέρα του, ἔλα ἔμπροσς γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ βάδισμά σου καὶ νὰ σὲ μιμηθῶ. Καμαρωτὴ καὶ χαρίεσα ἡ μητέρα του ἤρχισε νὰ βαδίζῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ παιδιοῦ της, πλὴν ὡς μεγάλη πού ἦτο ἐβάδιζεν περισσότερον στραβὰ, ὁπότε τὸ παιδί της στεντορεῖα τῇ φωνῇ ἐκραύγασε πῶ! πῶ! πῶ! καλὴ μητέρα ἐστὶν περπατεῖς ποῖο στραβὰ ἀπὸ τὰ μένα; Ὁ μῦθος οὗτος ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν σημερινῶν Γονέων καὶ ἐν γένει τῶν μεγάλων τῶν βαδίζόντων στραβὰ, ξενομανῶς, ἀντιχριστιανικῶς καὶ ἀντεθνικῶς.

Ἐπιβάλλεται νὰ ἡθικοποιηθῶμεν, νὰ μετανοήσωμεν ὅπως οἱ Νινευίται, καὶ νὰ ἀποτινάξωμεν ὅ,τι ξένον ὀδυνοῖται καὶ τότε νὰ νουθετίσωμεν, νὰ συμβουλευσωμεν τὰ παιδιά τὴν Νεολαίαν μας ὅπως π.χ. τὰ δενδρύλλια χρειζοῦν πασσαλίσκων, διὰ νὰ γίνουν ἴσια. Προσεξόμεν ὅμως διότι: τὰ μάτια εἶναι πλέον πιστὰ ἀπὸ τὰ αὐτιά».

Ἱερεὺς ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

...Ἀνεψιοὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ἐνορίτες καταγγέλουν, ὅτι μιὰ γυναῖκα, διακρινομένη διὰ δύο ἐπὶ μοιχεῖα διαζύγια ἔχει ἐγκατασταθῇ οἰκογενειακῶς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐπηρεάζει τὴν διοίκησιν τοῦ κλήρου» καταγγέλει ἡ ἐφημερίς τῶν Ἀθηνῶν «Νέμεσις» στὰ φύλλα τῆς τῆς 16) 6)61 καὶ 1)7)51.

«Ὁ Μητροπολίτης Βεροῖας—γράφει ἡ ἐφημερίς «Θαρραλέος» αὐτὴ τῇ φορὰ—στεγάζει καὶ αὐτὸς στὸ μέγαρό του οἰκογενειακῶς μιὰ νέα χήρα γεγονὸς πῶς κάνει τὸ ποίμνιόν του νὰ ὀργίζεται σφόδρα».

Ἄν αἱ ἀνωτέρω καταγγελίαι ἀφίνουν ἐμβρόντητον κάθε χριστιανὸν εἰς ἡμᾶς δημιουργοῦν ἐπὶ πλέον πολλὰς ἀνησυχίας. Ὅταν οἱ κεντρικοὶ κίονες τοῦ οἰκοδομήματος τῆς κρατ. Ἐκκλησίας κλονίζονται τοσοῦτον τότε τί ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐλπίζῃ διὰ μίαν ἀναγέννησιν καὶ ἐπιτροπὴν εἰς τὰς παραδόσεις;

Καὶ ὅμως, οὐδὲν κακὸν αἰμιγρὲς καλοῦ. Ἡ κρίσις αὐτὴ φέρει πλησιέστερα πρὸς ἡμᾶς ὅλους τοὺς τιμίους ἀγωνιστὰς τῆς ὁρθοδοξίας. Διότι ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν συνειδητοποιεῖται τὸ αἷτημα τῆς ἡθικῆς καθάρσεως καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἡθικῆς καὶ λειτουργικῆς ἀγνότητος.

ΕΞ ΟΝΥΧΟΣ ΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ

«Πανηγυρεῖς Ι. Ναοῦ Ἀγ. Ἀλεξάνδρου θὰ καοῦν καὶ Πυροτεχνήματα».

Ἡ ἀναγγελία αὐτὴ πού ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας προδίδει τὴν ἀπουσίαν γνησίου θρησκευτικοῦ βιώματος καὶ τὴν μετατροπὴν τῆς μνήμης τῶν ἀγίων ἀπὸ ἀφορμὴν κατανύξεως εἰς θορυβώδη θεατρικὴν παράστασιν. Καὶ ὅμως τοῦτο δὲν συνέβη εἰς τὴν προτεσταντικὴν Εὐρώπην. Ἐλαβε χώραν ἐν μέσσις Ἀθηνῶν εἰς Ναὸν τῆς κρατ. Ἐκκλησίας καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ συναγάγῃ ἀβιάστως τὰ θλιβερά συμπεράσματα ὧς μαντεύει τὸν λέοντα ἐκ τοῦ ὄνυχος.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΔΙΕΞΟΔΟΝ

Ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς τὰς εὐημερούσας χώρας τῆς Εὐρώπης αἱ αὐτοκτονίαι παρουσιάζουν ἀξέσῃσιν. Καὶ διερωτῶνται οἱ ἀρμόδιοι. Τί νὰ πταίῃ ἀραγε ὥστε ὁλονέν καὶ περισσότεροι εὐρωπαῖοι νὰ προβαίνουν εἰς τὸ ἀπονενοημένον διάβημα τῆς αὐτοαναιρέσεως πού δεικνύει κατὰπτωσιν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν;

Ἐκεῖνο πού πταίει ὅμως δὲν τὸ ἀνεκάλυψαν οἱ πολιτισμένοι εὐρωπαῖοι. Καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀπουσία ἐσωτερικῆς ζωῆς, πνευματικῶν βιωμάτων, χριστιανικῆς ἐγκατεργήσεως καὶ ἐλπίδος.

Διότι ἡ αὐτοκτονία εἶναι πράξις πού δεικνύει καθαρὰ τὴν χρεωκοπία τοῦ ὕλιστρικοῦ πνεύματος μέσα εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἄνθρωποι γίνονται τραγικοὶ καὶ σπεύδουν ν' ἀποδράσουν ἀπὸ τὸν κόσμον.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὸ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κατόπιν παραιτήσεως τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ κ. Γ. Κόττη ἐκ τῆς προεδρείας ἐξέλεξε πρόεδρον τὸν κ. Ἰωάννην Μιχαλόπουλον: Ὁ νέος Πρόεδρος εἶναι εὐσεβὴς καὶ δραστήριον στέλεχος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῦ ἡ παρουσία καὶ ὁ ζήλος πολλὰ ὑπόσχεται.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐνδυναμῶναι αὐτὸν καὶ τὸ Δ. Σ. εἰς τοὺς καλλινίκους ἀγῶνας.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὸ μεταπροσέχες Σάββατον 10 Σεπτεμβρίου (Π. Η.) ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀθῆναις Ἱερός Ναὸς τῶν ἁγίων Τριῶν Παρθένων.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ μέγας Ἑσπερινὸς τὴν δ' ἐπομένην ἡ θεία λειτουργία μετὰ βυζαντινῆς χορωδίας.

Συγκοινωνία: Λεωφορεῖον Βοτανικοῦ στάσις Νέον Τέρμα.